

**Pet pesmi
iz zbirke
Ljubstava**

France
Forstnerič

PRAZNO Ravne ulice, kvadraste hiše,
MESTO ujete v geometrijo.
Na pravokotnih ploskvah gred
tulipani ledeno cvetijo.

Na cvetih sedijo metulji.
Mirni. Kot z iglo pripeti.
V cvetnih čašah tičijo čebele.
Ne brenčijo. Ne skušajo vzleteti.

Nad mestom je jasno nebo.
Na nebu ni krpe oblaka.
Na postaji stoji vlak.
Nikogar ne odpelje, nihče ga ni pričakal.

Drevesa v parku so tiha
kakor na stari litografiji.
Niti veja ne zaniha.
Trava suho zeleni, kot izrezana iz papirja.

Mestni golobi sedijo
na napuščih mogočnih pročelij.
Gledajo z višine na tlak,
a se ne spustijo, saj so okamneli.

Tiho in svetlo je v praznem mestu.
Okna se mrzlo bleščijo.
Za okni v velikih sobanah ljudje
s fotografij v nek drug čas strmijo.

ZADNJI LET
VELIKE PTICE

Njena vrsta je izumrla.
Po kamniti puščavi ležijo
skladovnice ptičjih kosti
kot beli suhi kresovi.

Velika ptica v predvečerju
sama leti nad praprotnim gozdom,
in koder leti, gre hladna senca
čez krošnje, ki iz njih puhti toplota dneva.

Vesljaji velikanskih kril
so kot neslišen piš v toplem zraku.
Sonce zahaja in led rdi za gorami,
velika ptica pa ne išče domovanja,

tudi družic ne išče, saj so že davno
druga za drugo udarile s kljuni ob kamen.
V votle ptičje kosti se je naselila
smrtna bolezen iz prihodnosti.

Tja leti nocoj velika ptica.
Tudi ona že čuti v perutih bolezen.
Sama in zadnja plava h goram
in sonce ji zahaja v krotkih očeh.

Z zadnjimi močmi vesla v višave,
tja na vrh planine, kjer bo sedla,
s kremplji se bo oprijela skal,
trudna krila bo zložila.

Od tam bo gledala v nižave
 še dolgo potem, ko bo okrog nje noč
 in jo bo mraz kot železen obroč
 priklenil v led.

KRAVJA
 PRIKAZEN

Kot strah se je prikazala iz mraka.
 Okostje je bilo zbito iz tramov.
 Čezenj je bila koža opeta
 kot mokra ponjava. Suha rebra
 so bila razmajana kakor stara barka.
 In res se je kakor barka primajala
 iz mraka, iz raztrganih megel
 na travnikih v močvirju.
 Kravja prikazen
 me je gledala z ugaslimi,
 kot pri klovnu povešenimi očmi,
 pod njimi je imela starčevske
 mešičke in med rogovi
 je bila že čisto siva.
 Gledala me je, tujca v mestni obleki,
 bila je vsa izstradana, a zamukala ni,
 nobenega glasu ni dala od sebe,
 samo buljila je vame
 kot kak kravji trojanski konj na majavih nogah,
 dolgo je buljila, potem se je tramovje
 njenih kosti sesulo,
 koža je razpadla v pajčevinaste krpe,
 iz nje pa se je vsipalo
 kakor kupček črvivega žaganja
 štirideset let.
 Toliko je minilo,
 kar sem jo zadnjič napasel.

NEKO NOČ
 SEM SE ZBUDIL

Neko noč sem se proti jutru zbudil.
 Z ulice je svetila luč skoz žaluzije.
 V zelenkasti svetlobi sem videl očeta,
 kako stoji pred mojo knjižno polico.

Obrnjen je bil z obrazom h knjigam
 in jih je gledal, ne da bi se jih dotaknil.
 Ni me bilo strah, čeprav je oče že pokojen,
 a tudi poklical ga nisem (samo nesrečni Hamlet
 je ponoči kot blazen klical očetov duh iz groba).

Ko je očetov duh izginil,
 nisem zatisnil očesa.
 Kot nečesa kriv sem se spraševal,
 zakaj je prišel mrtvi oče
 k meni v gluhi nočni uri
 in zakaj je stal pri knjigah, on,
 ki v življenju ni prebral nobene.

Mi je hotel kaj sporočiti?
 Nekaj namigniti? Me na nekaj opozoriti?
 Pogosto jemljem v roke
 knjige, ki jih je oče gledal.
 Listam, berem, iščem: nekaj mora biti,
 nekaj je zapisano takega,
 kar bi mi oče bil rad povedal,
 mogoče že davno, ko je bil še med živimi.

A kaj, ne vem. Ničesar ne najdem,
 nič ne razberem,
 kot da je tisto,
 česar v knjigah ne doumemo,
 zapisano z nevidnimi črkami molka,
 v neznanem jeziku mrličev.

OSTUDEN PTIČ Načeperjen ptič neznane vrste,
 približno tak kot jezen petelin,
 ni poraščen s perjem,
 marveč s črvi. Na glavi namesto rože
 zguban črv, pod kljunom namesto kožic
 prisesani pijavki.
 Namesto perutnic ima
 dve tolsti klobasasti glisti,
 po prsih mu rasejo dlakave gosnice.
 Še kljun je le bingljajoč črviček.

Iz telesa tega ostudnega ptiča
 štrlijo apnenčaste cevi topov
 in streljajo kruhove kroglice,
 vmes pa — kot iz slepega naboja —
 sfrči kdaj pa kdaj kakšna moljeva ličinka.
 Kaj naj si mislimo o takem ptiču?
 Podoba lakote? Sramu? Kazni?
 Ali je, požrešnež, pozobal
 toliko črvov, glist, gosenic in ličink,
 da klijejo iz njega,
 kakor da bi lezli iz zemlje?
 Ali pa je ta nagnusen ptič
 la gruda nižinskega blata,
 ki mora, srdito, rediti
 vse te gomazeče mehkužce?

Poskus o čakanju v vasi Čekanje

(List iz dnevnika, Pag, julij 1980)

Bojan
 Štih

Noč v Dubrovniku. Maj 1980.

Na poti iz Kotora na Cetinje smo se leta 1969 ustavili v zaselku z nenavadnim krajevnim imenom Čekanje. Ko se cesta spusti s skalnate pokrajine pod Lovčenom na ravno cetinjsko polje, stoji nekaj hiš in ob njih še nekaj stavbnih ruševin. Ob cesti pa je tabla z napisom Čekanje. Gospar Mato iz Dubrovnika, ki je potoval z nami, je krajevno ime Čekanje pojasnil in razložil s slikovito zgo-

dovinsko legendo. Ta pripoveduje, kako so se morali v vasici Čekanje ustaviti vsi poslaniki, ki so potovali v Črno goro z diplomatskimi nalogami in opravili. V Čekanju, ki v prejšnjem in predprejšnjem stoletju še ni bilo